

Pärskeitö

2/2001-2002

Sisällysluettelo

Hanukka 3
Väärinkäsityksiä ja ymmärtämisongelmia 4
Jouduln apinan ja luurangon ryöstämäksi 5
Mitä Joulupukille lahjaksi? 6
Tunnistatko Ressun maikat nuoruuskuvista? 7
Kriisi 8
Laiskotteluko turhaa? 10
Lilka on liikaa? 11
Joulu tuulimylyjen ja tulppaanien maassa 12
Through the Eyes of a Foreigner 14
Pikakurssi hymiöihin ;-) 17
Riisi, panda, muuri –ja Mao 18
Ressu on aina Ressu 21
Sanottua 23

Päätoimittaja
Veikko Eranti

Toimittussihteeri
Hotti Hannu

Toimittajat ja kuvittajat

Ahokas Heini
Ahonen Matleena
Arkko Elina
Gaycarek Cheryl
Hannula Emilia
Hietala Anna
Assi Koskela
Kärki Piia
Lehtimäki Emmi-Maaria
Nousiainen Anna
Nurmo Reetta
Orre Petja
Paikkala Terhi
Palojärvi Pia
Peltonen Laura
Pentikäinen Marleene
Rantanen Matti
Riekkola Katariina
Rossi Viena
Ruusila Anna
Saario Taru

Soinikoski Heidi
Sonninen Milla
Sorva Helena
Stenman Jenni
Toivanen Laura
Tolvanen Pekka
Tuomi Maria
Turunen Sanni
Uotila Hannamari
Valo Karoliina
Viren Krista
Vähämaa Jessica
Wellman Anna
Wernick Alina
Yli-Ojanperä Elle

Taittajat
Kiesiläinen Niilo
Pohjolainen Anna
Uotila Martti

Nettivastaavat
Hovi Henrik
Tolvanen Pekka

Vastaava opettaja
Ilkka Kuivalainen

Veikko Eranti

Pääkirjoitus

Jo monia vuosikymmeniä on kunniakas koulumme pitänyt harteillaan eliittikoulun raskasta viittaa, ottanut sisäänsä isänmaamme toivoja sadoittain joka vuosi ja työntänyt toisesta päästä ulos tehokkaita pelaajia, yhteiskunnallisia vaikuttajia, liike-elämän mahtimiehiä ynnä muita isokenkäisiä ja –egoisia. Helsingissä on tottakai monta muutakin hyvää ja maineikasta lukiota, mutta viime aikoina ainoastaan yksi niistä on ollut varteenotettava kilpailija meille. Kaikenmaailman hämävät taidelukiot ovat keränneet kaiken sen vetelän taitelijain-aineksen, mitä ei edes haluta meille lojumaan käytävillä, suorituspainaisia kilpailijoita riittää sekä meille että Mäkelänrinteeseen, ja perinteinen nimeltä mainitsematon kilpailijamme on pudonnut edistyksen kärkijoukoista, eikä ole enää vuosikausiin uhannut meitä millään tavalla. Mutta yksi koulu on omannut valtin, joka on antanut heille ehkä jopa vielä eliittimmän leiman. Huitsin kuusessa, Helsingin ääri-laidoilla, lepää SYK, jonka valta-asema perustuu kahteen maagiseen kirjaimeseen (Ressu vain yhteen: L): IB. Mutta onneksi asiantilaan on (ehkä) tulossa muutos! Iki-ihana koulumme haki asianomaisilta tahoilta lupaa käynnistää IB-linja meidänkin koulussamme. Eipähän kuvittelisi sykkiläisten (jotka ovat, jos mahdollista, vielä ressulaisiakin nyrpeämpiä, elitistisempiä, sisäsiittoisempia ja koulunationalistisempia) enää aukovan päättään meille!

Mutta mitä se tarkoittaa meille? Kaavailtu on, että ensi syksynä IB-linjalla aloittaisi 25 oppil... anteeksi opiskelijaa, jotka opiskelisivat ensin vuoden normaalisti, ja siirtyisivät sitten englanninkieliseen opetukseen jne. IB-krumeluureihin. Kysymys monen opiskelija suusta kuului: mutta tarkoittaako se vähemmän rahaa normaalille opetukselle? Tähän ylemmät tahot sitkeästi vastasivat rahavirtojen jopa kasvavan, mikä hyödyttäisi tottakai myös meitä tavallisia pulliaisia. IB:läisten perinteinen tunnusmerkki on nimittäin jatkuva nenäpystyissä kulkeminen ja oman (kuvittelun) ylemmyytensä tiedostaminen ja julkituominen. Jos sellainen porukka vielä laitettaisiin tähänkin kouluun, mitähän siitäkin seuraisi? Toinen hyvä kysymys; kuka niitä opettaa? Palkataanko uusia, erikoistuneempia opettajia, vai lisätäänkö vanhojen työtä, heillä kun tuntuu olevan liikaa vapaa-aikaa?

Ei idea suinkaan huono ole, vähän keksimällä keksityn olinen tosin. Mihin me sellaista tarvitsemme? Osaamme kyllä harrastaa egoismia ja narsismia ilmeikkain. Jos homma vaan hoidetaan kunnolla eikä anneta jaon meihin ja niihin syntyä, niin opetuksen valintatalo Ressu saa taas yhden tuotteen lisää valikoimiinsa. Eikä lisäraha koskaan pahaa tee.

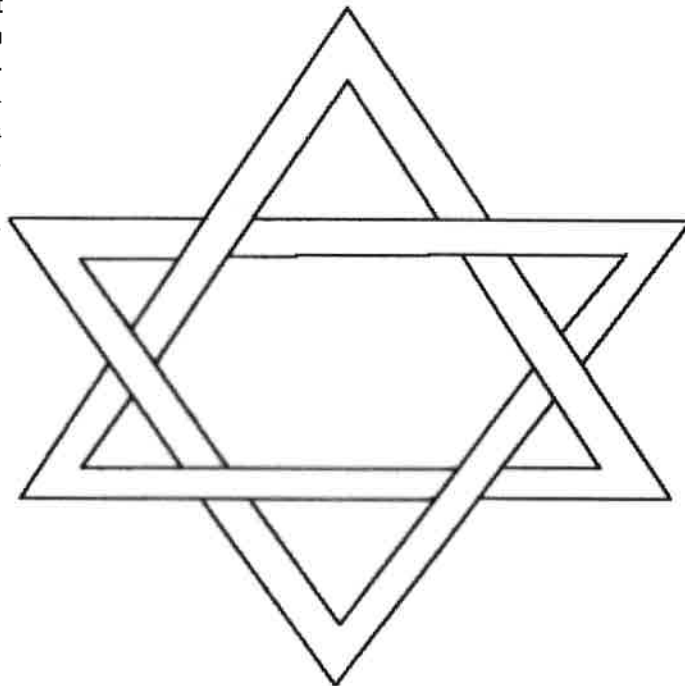
Hanukka

Historia

Hanukkan historia alkaa 300 vuotta ennen ajan laskumme alkua. Aleksanteri Suuri oli valloittanut suuren osan itäisen Välimeren ympäristöä, minkä seurauksena kreikkalaiset tavat ja kieli, jotka muodostivat hellenismin ytimen, alkoivat levitä valloitetulle alueelle. Toiset juutalaiset halusivat muuttua kreikkalaisiksi eli olivat hellenisoituneet. Toiset taas halusivat jatkaa vanhoja juutalaisia perinteitä. Syyrian kuningas Antiokhos Epifanes halusi tuhota juutalaisuuden, sen tähden hän määräsi, että kaikkiin kaupunkiin tuli pystyttää alttari kreikkalaisille jumalille ja kaikkien tuli palvoa niitä.

Käskyn rikkomisesta seurasi kuolemanrangaistus. Eräässä pienessä kaupungissa vanha pappi Mattatias kieltäytyi palvomasta kreikkalaisia jumalia ja tappoi virkamiehen, joka tuli uhraamaan jumalille. Tämän jälkeen hän pakeni vuorille mukanaan joukko kapinoivia juutalaisia. Mattatiaksen kuoleman jälkeen hänen poikansa Jehuda "Makkabealainen" alkoi käydä taiteluja. Nämä kestivät

kolme vuotta, jona aikana syyrialaiset perääntyivät. Jehuda armeijoineen marssi Jerusalemissa sijaitsevaan temppeliin, josta he puhdistavat kaikki kreikkalaisiin jumaliin liittyvän. Tämän jälkeen temppeli vihittiin uudelleen käyttöön ja siellä sytytettiin suuri kynttelikkö, *menora*, sillä temppelissä täytyi aina palaa valo. Heprean sana hanuka tarkoittaa vihkimistä.

Tarinan mukaan temppelin varastossa ei ollut öljyä kuin vain yhdeksi päiväksi. Jehuda lähetti miehensä etsimään lisää öljyä, mutta tiesi, että hankintamatka voisi kestää useita päiviä. Tapah-

tui ihme. Öljy ei loppunutkaan, vaan se kesti peräti kahdeksan päivää.

Hanukan vietto

Hanukan ensimmäisenä iltana koti koristellaan paperinauhoilla, Daavidin tähdillä, paperikynttilöillä ja *sevivon*-hyrrillä. Sytytetään erityinen hanukkakynttelikkö, jossa on *jokaista* iltaa kohti yksi kynttilä sekä yksi apukynttilä. Kynttilä sytytetään pimeään tultua illalla ja samalla lauletaan siunauksia.

Hanukkana lauletaan lauluja, joissa kerrotaan, kuinka Jumala pelasti useaan otteeseen juutalaiset. Joihinkin lauluihin liittyy koreografia, joissa lapset pyörivät hyrrän tavoin tai taistelevat kuin urheat makkabealaiset. Hanukkaan kuuluu monia leikkejä ja pelejä. Perinteisesti silloin pelataan peliä, jossa on panoksena rusinoita, pähkinöitä, manteleita

tai muita vastaavia herkkuja. Israelilaiset kansantanssit eli *hora* kuuluvat osana hanukkaan, ja tarjolla on myös öljyssä paistettuja ruokia, jotka muistuttavat hanukan ihmeestä. Hanukan aikoihin kuuluu syödä hillomunkkeja ja antaa toisilleen lahjoja.

Väärinkäsityksiä ja ymmärtämisongelmia

Arkielämän väärinkäsityksiä on vaikea välttää jo pelkästään sanojen monimuotoisten merkitysten takia. Joskus aivan yksinkertaisimmatkin asiat saattavat tulla väärinymmärretyiksi tai sanoja luullaan toisiksi sanoiksi. Aivan seuraavien esimerkkien kaltaisia tolkkuttomia käännösyrytyksiä tuskin ilmenee normaalissa ihmisten kanssakäymisessä. Joskus toki saattaa tuntua, että se postin mukana tullut ilmoitus kielikurssista saattaisi sittenkin olla paikallaan...

Muutamia esimerkkejä:

By the way. = Osta tie.

Oh dear! = Voi peura parkaa!

My baby left me. = Vauvani vasemmalla.

How many windows? = Koira meni ikkunasta.

I'll be back. = Aion olla selkä.

I have been there. = Minulla on papu siellä.

I'm going to make you mine. = Teen sinusta kaivoksen.

Just in case. = Vain salkussa.

Give me a brake! = Anna jarru.

Give me a moment. = Anna minulle muistopatsas.

Carpet factory = Autolemmikkitehdas

It's cheap. = Se on lammas.

Do you wanna change? = Haluatko vaihtorahat?

Do you have mustard? = Onko sinulla viikset?

God only knows. = Jumalan ainoat nenät.

Jouduin apinan ja luurangon ryöstämäksi

Ihanien elämyksien lisäksi matkustelu voi olla karmaiseva kokemus. Turistin on osattava olla varovainen missä ikinä liikkuukin. Turistiryksissä osataan iskeä pahaa pelkäämättömän turistin heikkouteen: tietämätön matkailija harvoin kiinnittää huomiota muuhun kuin uuteen ja erilaiseen ympäristöön, johon on tullut tutustumaan. Omakohtaisen kokemuksen jälkeen Nizza osoittautui aivan muuksi kuin aurinkoiseksi rantalomaparatiisiksi.

Lähdimme Torinosta perheen kesken autoillen Nizzaan, ja saavuimme perille puolen päivän aikaan. Suomessa rekisteröity automme ilmeisesti herätti huomiota, nimittäin ensimmäisissä liikennevaloissa, joihin kaupunkiin saapuessa pysähdyimme, jouduimme apinan ja luurangon yllättämäksi.

Istuin takapenkillä äitini vieressä, muutaman vuoden nuorempi veljeni oli isän vieressä edessä. Valoissa odottaessa ja kaupunkimaisemaa ihaillessa yhtäkkiä takaovet repäistiin auki, ja kaksi miestä tunki sisään huutaen ja karjuen apinan ja luurangon naamarit päässään. Varkaat onnistuivat tarkoituksessaan, autossa oli hetkessä täysi paniikki. Minä huusin, äitini huusi, isäni huusi,

veljeni katsoi taakse ihmetellen.

Kun takaovi aukaistiin, pelkäsin ensimmäisenä joutuvani kidnaptuksi. Miehillä ei onneksi näyttänyt olevan aseita. He yrittivät kurtotella käsiinsä kovasti jotain varastettavaa. Huuto jatkui koko ajan ja käännyin turvavöihin köytettynä minun puoleisestani ovesta sisään tullutta apinaa päin ja yritin hädissäni potkia sitä vatsaan. Voimani eivät tehonneet, sillä miehet perääntyivät laukkuuni mukanaan vasta pikkuveljeni noustua etupenkiltä ulos. Miehet juoksivat nopeasti karkuun skoottereille, jotka odottivat vähän matkan päässä kuskeineen ja pakenivat paikalta.

Olimme kaikki tyrmistyneitä. Kaikki oli ohi hetkessä: aurinko paistoi yhä kirkkaalta taivaalta, liikennevalot olivat vaihtuneet vihreiksi. Kukaan ei tehnyt mitään meitä auttaakseen. Takanamme oli autoja, tien vierusta oli täynnä kerrostaloja, mutta kukaan ei kiinnittänyt tapahtuneeseen mitään huomiota. Vedimme auton ovet nopeasti kiinni ja laittoimme ne lukkoon. Matkan teko loppui lyhyeen, ja ajoimme Nizzan rantakeskustan läpi suorinta tietä ulos kaupungista. Keskusta kuhisee skoottereita, joista jokainen herätti meissä epäilyjä.

Tämä tapahtui vuosi sitten. Meissä herätti kummastusta se, kuinka tapahtuneeseen ei kiinnitetty huomiota eikä asialle tehty mitään. Ilmoitimme asiasta poliisille ja Suomen Ranskan konsulatille, mistä valiteltiin, että sitä sattuu niin kovin paljon... Mikä pahinta, on totta että sitä tapahtuu. Olen kuullut kahdesta suomalaisesta turistiporukasta, jotka ovat joutuneet jälkeemme aivan samanlaisen törkeyden kohteeksi. Toisten autossa oli onneksi automaattinen lukitussysteemi, jonka ansiosta he säästyivät traumaailta Nizzaa kohtaan.

Mihinkään ei voi luottaa, varsinkin ulkomailla. Siihen ollaan oltu jo menossa pitkän aikaa. Suomessa voi onneksi vielä joskus uskoa hyvään tahtoon, mutta rajojen ulkopuolella suomalainen on epäilyttävä ulkomaalainen, paikallisia haavoittuvaisempi, mitä on helppo käyttää hyväksi. Perheemme matkustaa nykyään auton ovet visusti lukossa, usein Helsingin keskustassakin. Ovien lukitseminen muistuu mieleen heti kun kadulla tulee epäilyttävän näköinen nuori mies tai skootteri vastaan. Emme kaipaa enää autoomme ylimääräisiä matkustajia.

Mitä Joulupukille lahjaksi?

"Joulupukki, joulupukki, valkoparta vanha ukki..." Joulun aika on jo jokaisen piparisiin ja hiippalakin ulottuvilla. Kauppojen näyteikkunat pursuilevat toinen toistaan kimaltelevampia ja houkuttelevampia joulukuvaelmiä ja lahjaehdotuksia. Lahjoja hankitaan niin kummeille kuin mummeille, mutta kuka tulee kaikessa tohinassa ajatelleeksi, että itse Joulupukkiakin olisi reilua muistaa.

Joulupukkihan jakelee anteliaasti lahjoja kaikkiin koteihin, eikä vaatimattomana miehenä osaisi varmastikaan odottaa vastalahjaa. Joulupukkikin on vain ihminen ja salaa lähes jokainen toivoo tulevan muistetuksi. Mikä olisikaan sen mukavampaa kuin yllättää joku miellyttävällä lahjalla. Mutta mitä antaa lahjaksi ihmiselle, jolla on jo kaikkea? Teoriassahan Joulupukilla olisi mahdollisuus valmistaa lelu-pajassaan, mitä vain mieli tekee.

Lahjaksi voisi antaa vaikkapa oman juoksumaton ja käsipainot. Silloin Pukin ei tarvitsisi enää ähkien ja puhkien kangeta itseään savupiipusta alas, vaan miekkonen liukuisi hornia pitkin kuin sula margariini. Ja kun reisilihakset olisivat piukkaakin piukemmat, Pukin nivelet eivät olisi vaarassa tömähdettävissä takkaan. Voisipa tämä rakastettava ukki vielä heittää muutaman voltinkin ja repäistä itsensä spa-gaattiin. Toisaalta joulu ei olisi enää entisensä, jos Pukki olisi liian trimmissä kunnossa ja kantaisi lahjäsäkkejä hauikset pullistellen ja vatsalihakset värähdellen.

Joulupukin lahjassa voisi ottaa avuksi myös uusimman teknologian. Potentiaalinen lahjaehdokas olisi Pukin äänihuulia säästävä nauhuri, josta kuuluisi säännöllisin väliajoin: "Hohohohoo, onko täällä kilttejä lapsia?" Petteri Punakuonon perinteisen nenän valaisuvoimaa olisi mahdollista voimistaa discovaloilla, jolloin matka taittuisi reessä sutjakkaammin.

Luulisi Pukinkin kärsivän lumipallo-ilmionä leviävästä, ah niin muodikkaasta, "burn outista". Pukin harteita painaa raskas vastuu, riippuahan niin monen lapsen ja lapsenmielisen joulutunnelma hänen läsnäolostaan. Vähemmästäkin sitä jo hermot pettäisivät. Yhdessä yössä Joulupukki ehtii vierailu maailman joka kolkassa, lie neekö hänellä taikavoimia apunaan. Joten eiköhän kloonattaisi Joulupukki ja lahjoitettaisiin aidolle kahden viikon Karibian risteily. Matkanjärjestäjät ainakin olisivat innoissaan, sillä Joulupukki etelänlomalla olisi varmasti loistava myyntivaltti näinä muuten epävarmoina aikoina. Joulupukki saisi pistää jalalla koreasti kuin kuka tahansa Jussi tai Jouko ja antautua ahnaasti turistipyödyksiin.

Hänhän on koko kaupallisen joulun statussymboli, joten uskaltaisin myöntää hänelle arvonimen Joulun Ruumiillistuma. Kiiltävä prenikka kaulassa kelpaisi Muorin kanssa töpötellä Korvatunturin kansallispuvussa itsenäisyyspäivän vastaanotolle ja moiskauttaa rehellinen käsisuudelma Halosen

kätöseen. Voisi siinä Tarjakin hihi-tellä kainosti parran kutitellessa kämmenselkää ja vaivihkaa kuis-kuttaa Pukin korvaan: "Muistathan tuoda Pentille ne nallebokset ja minulle se hieromaöljy." Siihen voisi sitten Pukki myhäillä: "Tottahan toki, sujautetaan joulusukkaan samantien ikioma hierojakin." ja iskeä silmää Muorin huomion ollessa Arajärven Pentin nuorekkaassa sänkileuassa. Tosin lahja voisi johtaa ikiaikaisen partainstituution lakauttamiseen, jos Muori alkaisi vihjailla Pukille poskitangon olevan miellyttävämpää siloista hipiää vasten.

Joulupukki saattaisi vastata lahjatiedusteluihin sanomalla, että paras lahja on antamisen lahja ja lämmin ajatus. Kaunista kyllä, mutta meitähän ei pukinparta hämää. Mieluisin lahja taitaa sittenkin olla Naomi Kleinin "No logo" -kirja. Pukinkin on aika pohtia, mihin lumikinokseen on oikein päänsä pistänyt. Samaan pakettiin mahtuisi myös aika hammasspesialistille, sillä Pukkihan näkyy joulun alla kittaavan hapokasta kolajuomaa lähes joka mainostauolla. Lahjapaperiksi valitaan sellainen, jossa ei vilise pikkupukkeja. Emmehän halua, että Joulupukista kehkeytyy turhan itserakas. Sitten vain kaunista lahjanauhaa päälle. Mukaan sujautetaan tietenkin kortti, johon voi viime tingassa lisätä: "PS. Minä olen ainakin ollut kiltti tyttö." ja ristiä sormet selkensä takana. Toivottavasti tontut eivät ole kurkkineet.

Terhi Paikkala
Heini Ahokas

Tunnistatko Resson maikat nuoruuskuvista?

1

Oletko ikinä pohtinut miltä rakkaan opinahjomme opettajat näyttivät nuorempana? Nyt sinulla on oiva tilaisuus siihen. Siis, haastamme sinut miettimään ketä nämä vuosien takaa otetut kuvat esittävät.

2

3

Vastaukset toimittukselta.

Kriisi

A112, luovan kirjoittamisen kurssin, satoa. Tapahtumat ja henkilöt ovat täysin keksittyjä, mutta viittaukset ja vertaukset oikeisiin ihmisiin ja asenteisiin ovat tarkkaan harkittuja ja tosia.

Laura oli ollut aina kiltti ja tunnollinen koulutyttö. Hänen numeronsa olivat aina siitä Gaussin käyrän paremmasta päästä, ja sitäköös hänen äitinsä tolkkutti tolkkuttamistaan. "Lukion lähdet sitten sinne Helsinkiin, mieluiten Ressun", oli yksi äidin suosikkilauseista. Ja loppuihan se peruskoulu sitten aikanaan, Laura sai todistuksen, joka oli pullollaan hyviä numeroita, ja äiti ynnä koko suku hymyili sitä samaa ylläleveää virnettä, jota voi hymyllä vain, jos puudeli pääsee sijoille koiranäyttelyssä, tai sukulaistyttö saa hienon todistuksen.

Pianoakin Laura soitti. Ja hyvin soittikin. Niin kuin äiti sen ilmaisi, "on se kyllä hyvä että meidän pikku Laurallamme on jotain rentouttavaa puuhailua koulun lisäksi." Piano-opettaja, vanha venäläinen nainen joka säilytti kaapissaan erilaisia viivoittimia eri tarkoituksiin, oli myös hyvin innoissaan Laurasta ja tämän soittamisesta. Hän kuunteli korva höröllä tämän soittoa, ja jokaisen virheen kohdalla käveli kaapilleen, ja valitsi sieltä sopivan instrumentin virheen korjaamiseen. Ja millai-

nen kaappi se olikaan! Kaappi oli vanha, sen puinen pinta oli joskus lakattu jollain epämääräisen värisellä, mutta nykyään siitä oli mahdotonta sanoa edes, oliko se tumma vai vaalea. Se oli pullollaan erilaisia viivoittimia. Oli pitkiä ja lyhyitä, kovia ja taipuisia, metallisia ja puisia (jopa muutama muovinen, jotka neiti Volga oli tuonut Kanarian matkaltaan), kovia ja pehmeämpiä. Erityisesti Laura vihasi Pitkää Metallista, 20-luvulta peräisin olevaa ruosteista, puolen metrin pituista hiukan joustavaa metalliviivoittinta, jota sai maistaa mokattuaan triolin. Sanomattakin on selvää, ettei Laura muutaman tunnin jälkeen kertaakaan epäonnistunut triolissa.

Mutta entä Lauran isä? Anta-kaapas kun minä kerron teille Lauran isästä! Lauran isä työskentelee eräässä suuressa yrityksessään, ja hän on tärkeä mies. Hänellä on valtaa. Hän siirtää papereita kasasta toiseen käy tärkeissä laatupalavereissa, juo laatukahvia sihteerikköjensä kanssa ja aina muistaessaan antaa laatuaikaa perheelleen ja Lauralle. Silloin hän on kotona, ja puhelee heille tähän sävyyn: "Sitten kun sinä Laura olet hankkinut kunnon miehen ja työpaikan, niin sitten sinä tiedät mitä tämä elämä on. Kuuntele siihen asti vain isääsi ja äitiäsi, kyllä me tiedämme."

No, aikanaan sitten siunattu keksäloma loppui, ja Lauran koitti aika siirtyä lukioon. Hän oli päässyt ressuun, kaltaistensa seuraan, tietenkkin. Hänenlaisensa pääsevät aina minne vaan, suljesta osastosta alkaen. Muutama ensimmäinen kuukausi meni omalla painollaan, siinä missä ennenkin. Uuden koulun parissa saattoi viettää vuorokausia ilman ahdistava unta. Neiti Volga oli alkanut suosia Taipuisaa Kanarialaista, mikä sattui vähemmän kuin Pitkää Metallinen. Elämä hymyili. Äiti oli aivan pakahtua onnesta ja ylpeydestä, jota tunsivat tyttärensä puolesta. Muiden pikkukaupungin rouvien kanssa teekesteillä hän ei koskaan unohtanut mainita: "Niin, meidän tyttömehän on siis RESSUN lukiossa, joka on Suomen ope- tuksen lippulaiva."

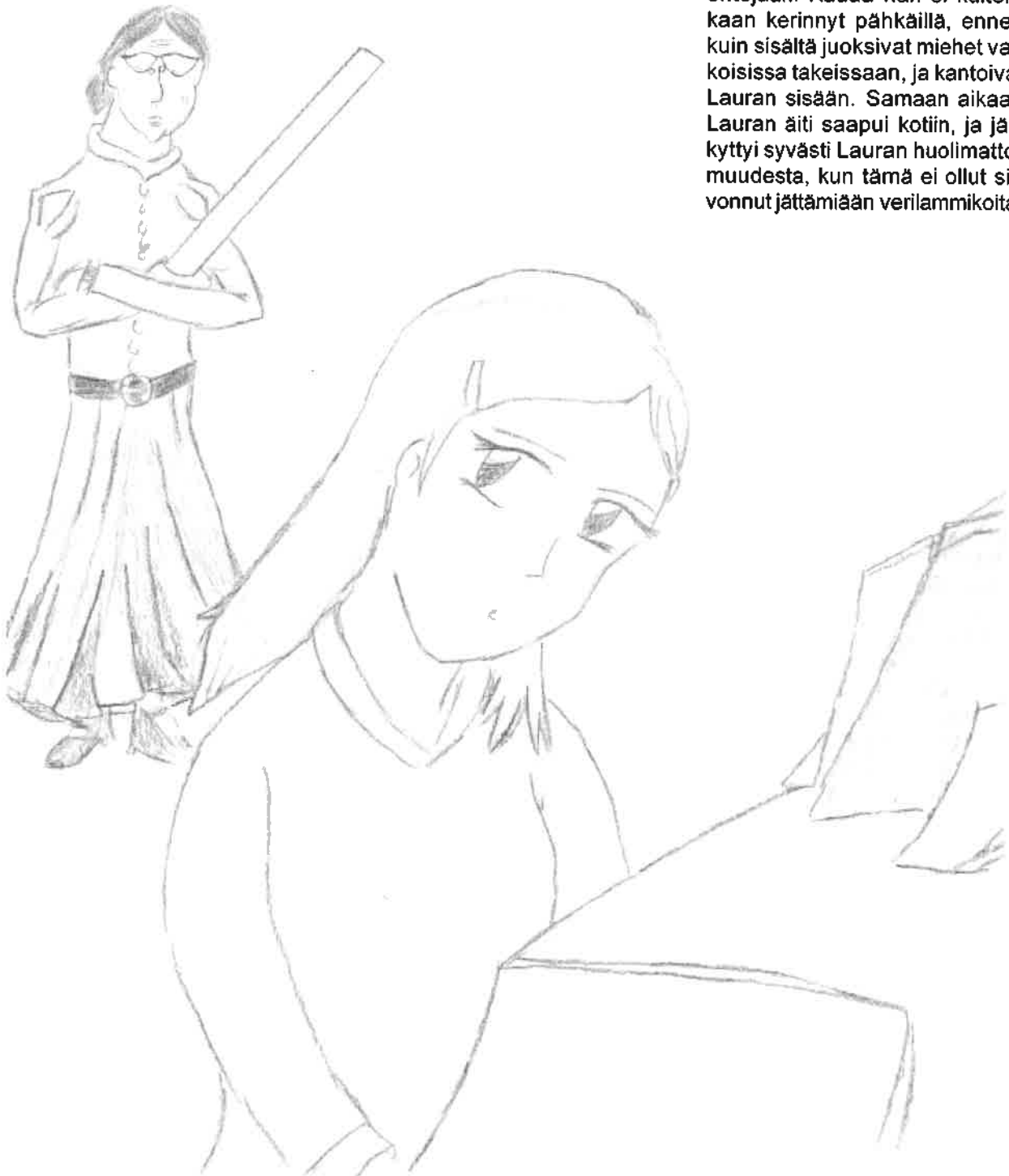
Eräänä päivänä Laura oli tullut kotiin koulusta, ja oli juuri käymässä refleksinomaisesti matkanläksyjä tekemään, kun hänen mieleensä juolahti suorastaan anarkistinen pikkuajatus. Mitähän, jos hän tekisi kerrankin jotain itselleen ja aivan yksinään? (hänen äitinsä oli tupperwarekutsuilla ja isänsä töissä) Tämä ajatus oli outo ja uusi, melkein pelottava. Aikansa harkittuaan Laura päätti, että ehkä oli aika itsenäistyä hieman, kokeilla rajojaan, kato. Koska Lauralla ei ollut liiemmin kokemuksia tällaisesta

toiminnasta, kesti aika pitkään, ennen kuin hän keksi, mitä voisi elämällään tehdä. Hän käveli keittiöön, haki sieltä terävimmän veitsen, ja vetäisi kylmän rauhallisesti molempien käsien valtimonsa poikki kaikkien taiteen sääntöjen mukaan, hiukan viistosti ja tarpeeksi pitkälle. (tällä ajatuksella hän oli tosin leikkinyt jo monen monituista kertaa) Aikansa valuttuaan, vai pitäisikö sanoa suihkuttuaan, Laura kuitenkin tajusi äitinsä todennäköisesti suut-

tuvan löytäessään verilammikot lattialta. Hänen loistavasti organisoitunut muistinsa kaiveli kätöistään esiin nuorten kriisipisteen puhelinnumeron, sillä kriisi hänellä todellakin oli. Sinne soitettuaan Laura sai vielä soitettua taksin jolla ajaa surautti Helsinkiin. Hän oli hyvin huolestunut, mitä jos äiti tulee kotiin ja löytää verilammikot ennen kuin minä kerkeän siivota ne? Päästyään aivan kriisipisteen tuntumaan (ja menetettyään litrakaupalla verta,

mutta se ei ole oleellista) Laura rupesi kuitenkin pohtimaan. Entäs jos äiti saa tietää, että olen käynyt täällä hakemassa ohjeita tähän hankalaan tilanteeseen? Ei meillä ole ollut tapana potea mitään tällaista! Tämä ajatus oli vahva, se poltti itsensä läpi jopa verenhukan sumentamine aivojen, ja Lauran lupaavasti alkanut itenäistymisretki uhkasi tyssätä niille sijoilleen. Laura nojasi lyhtypylvääseen (ja värjäsi sen punaiseksi) ja pohti ankarasti vaihtoehtojaan. Kauaa hän ei kuitenkaan kerinnyt pähkäillä, ennen kuin sisältä juoksivat miehet valkoisissa takeissaan, ja kantoivat Lauran sisään. Samaan aikaan Lauran äiti saapui kotiin, ja järkyttyi syvästi Lauran huolimattomuudesta, kun tämä ei ollut siivonnut jättämiään verilammikoita.

Laiskotteluko turhaa?

Jos sanoisin harrastavani laiskottelua, saisin luultavasti ihmetteleviä katseita osakseni. Harvemminhan sitä kuulee jonkun harrastavan sellaista lajia kuin laiskottelu. On vaikea arvioida, kuinka paljon lajin harrastajia on, mutta veikkaisin, ettei harrastajamäärä ole ainakaan nousussa. En nyt tarkoita laiskottelulla sitä, että en tekisi lainkaan töitä. Laiskottelu, niin kuin muutkin harrastukset, kuuluu nimittäin vapaa-aikaan. Sen pitäisi itse asiassa kuulua silloin tällöin jokaisen ihmisen harrastuksiin.

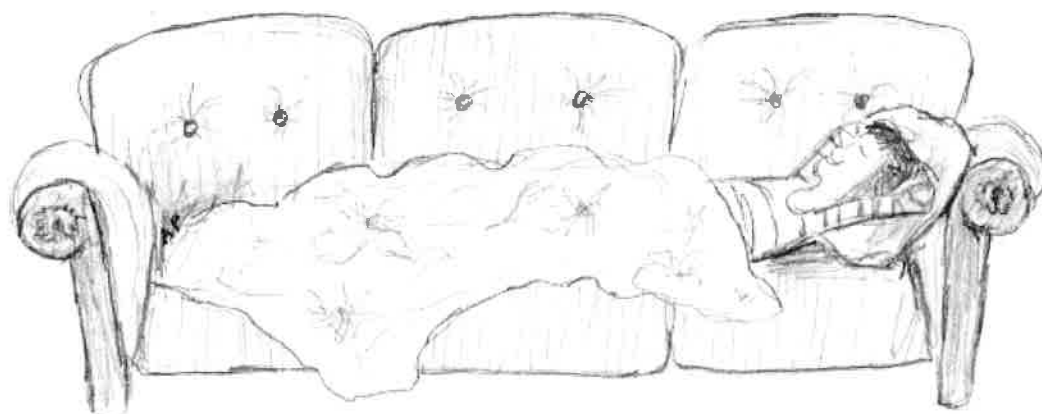
Joiltakin ylitiotehokkailta ihmisiltä laiskottelun jalo taito on pääsyt unohtumaan. He eivät osaa laiskotella, vaikka ehkä haluaisivatkin. Tällaiset ihmiset eivät voi ymmärtää niitä, jotka löhöilevät telkkarin ääressä tai nukkuvat nokoset keskellä päivää. Heidän mielestään laiskottelu on ajan haaskausta. Saman ajan olisi voinut käyttää vaikkapa tekemät-

tömien töiden tekemiseen tai aivojen tietomäärän lisäämiseen. Sohvilla löhöilijät puolestaan eivät käsitä, miksi raskaan päivän jälkeen ei saisi rojahtaa pitkäseen ja olla tekemättä mitään. He eivät viitsi turhaan stressata ajan kulumisesta, sillä aikahan on nimenomaan tarkoitettu kulutettavaksi ja laiskottelu on mitä parhain tapa viettää aikaa.

Monille ihmisille on vaikeaa olla tekemättä mitään. Aina, kun hetkeksi oikaisee itsensä, niin eiköhän omatunto ala kolkuttaa kaikista niistä töistä, joita juuri silloin pitäisi olla tekemässä, ja töitähän riittää. Laiskottelun harrastaminen alkaakin juuri siitä, että uskaltaa olla tekemättä mitään. Tarvitaan tietysti suhteellisen suotuisa ympäristö, joka hyväksyy laiskottelemisen. Kuten kaikessa muussakin, myös laiskottelun oppimisessa, ovat tärkeitä käytännön harjoitukset. Teoriassa laiskottelu on helppoa, mut-

ta ongelmia tulee yleensä silloin, kun se pitäisi toteuttaa käytännössä. Tyypillisin este harrastamiselle on kiire, jonka takia kaikista harrastuksista yleensä juuri laiskottelu jää vähemmälle, tai se joudutaan jopa jättämään kokonaan pois.

Toisin kuin uskoisi, laiskottelu on todella hyödyllinen harrastus. Laiskotteluhetken jälkeen mieli ja keho ovat levänneitä ja olo on virkistynyt. Aivot saavat latautua rauhassa uusiin koitoksiin ja tyhjentyä kaikista vanhoista asioista. Laiskottelu ei ole fyysisesti eikä myöskään psyykkisesti raskas harrastus, etenkin jos onnistuu olemaan ajattelematta mitään. Laiskottelua voi harrastaa monella eri tavalla. Hyviä tapoja ovat esimerkiksi musiikin kuuntelu sängyllä maaten tai amerikkalaisten saippuasarjojen katselminen. Pääasia on, että ei tee mitään, mikä vaatii erityistä ponnistelua.

Liika on liikaa?

Tätä kirjoittaessa olen juuri vietämässä 8. perättäistä päivääni rakkaassa koulussani. Ai ei ole mahdollista? Varmasti on! Anta-

kaas kun kerron. Eräänä kauniina sunnuntaina hiivin muiden kaltaisteni outojen ihmisten kera Hiipivä Haamu -01 kilpailun maaliin, joka, yllätys yllätys sijaitsi omalla koulullani. Hikinen puolituntainen (ilmastointi ei ollut päällä) sujui 1500:lta ihmiseltä loppu-tehtäviä ratkoessa (ei ollut ihan herkkua), ja kaupan päälle sama lauma vielä hamstrasi patukka-automaatin tyhjäksi, joten seuraavana maanantaina jäin ilman Twixiä.

No sitten seurasi ihan normaali 40-tuntinen kouluviikko 10-tuntisine tiistaineen. Jos oikein tuuri käy, niin samana päivänä saattaisi olla ooppera- balettikurssiin kuuluva pakollinen

ooppera, joka alkaa klo. 19.00, eli kun koulu loppuu klo. 18.00, niin jää ruhtinaallinen tunti aikaa siirtyä oopperatalolle... Loppuviikko sujui tavalliseen arkiseen

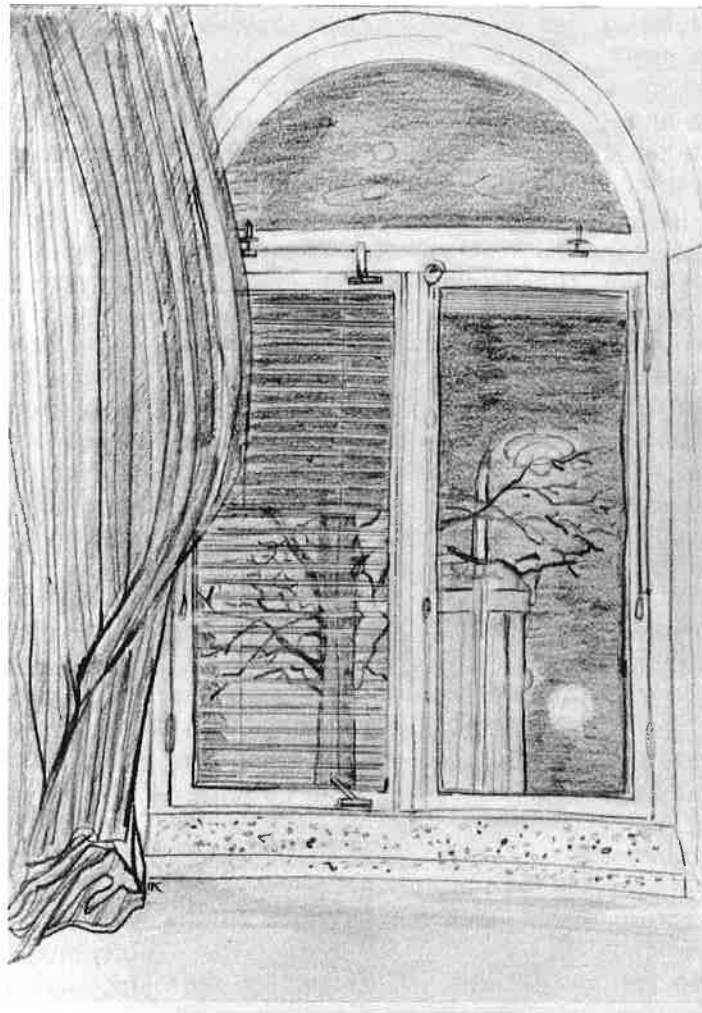
tapaan sanottuja keräillen ja tunteilla tylsistyen. Luulin jo saavani hengähtää viikonlopun yli, kunnes muistin tunkeneeni myös

Sunnuntaikaan ei sujunut levon ja läksyjen merkeissä ainakaan niitä, jotka onnekseen, tai onnettomuudekseen kuuluvat Pärskien

toimuskuntaan. Isänpäivä tai ei, niin ahkerat juorunalistin alut raahautuivat viimeisillä voimillaan opinahjoon kirjoittamaan tätä nimenomaista lehteä, joten anna sille arvoa! No eihän tässä vielä mitään, sillä päätoimittaja kertoi juuri vietäneensä osan edellisestä joululomastaankin koulussa, ja uhosipa vielä tekevänsä saman tänä vuonna.

Jos olisimme työelämässä, meitä suojeleisivat työaikalait, mutta olemme vain pieniä lukiolaisia joiden ylitöistä ei kukaan pidä kirjaa. Snif. No kaiken kaikkiaanhan toteutan vain nahkavalassa vannottua kohtaa "Olemme koulussa aina lauantait, tarpeen niin vaatiessa

myös sunnuntait, ja muistakaa, että koulu on elämämme!"

Kosmopolis- kurssille, eli odotettavissa oli viikonpäivään (lauantai) nähden aikainen ylösnousu ja matka koululle surffaamaan antiikin Kreikkaan.

Joulu tuulimyllyjen ja tulppaanien maassa

Tänä jouluna perheeni ei saa jouluvieraakseen mummoa, tatiä eikä naapurin setää, joka perinteen mukaan olisi pukeutunut joulupukiksi peikän pumpulin ja teipin avulla, vaan vieras tulee jostain hieman kauempaa: sieltä, missä jalkapallo on oikeaa urheilua, missä tiukkapipoille annetaan lähtöpassit ja missä kaikki ovat "korkealla" – eli tietysti Hollannista.

Näiden Suomen ja Alankomaiden suurten kulttuurierojen vuoksi aprikoin, että joulukaan ei luultavasti ole siellä aivan samanlainen kuin meillä täällä "ylhäällä". Otin siten tehtäväkseni pommittaa tulevaa vierastamme jouluisilla kysymyksillä ja totesin perinteiden poikkeavan, etten jopa sanoisi, melkoisesti.

Raymond, mitä ensinnäkin ajattelet koko jouluajatuksesta?

- Mielestäni joulu on todella mukava juhla. En henkilökohtaisesti juhlista sitä Jeesuksen syntymän takia, mutta silloin on hauskaa, on hyvää ruokaa ja ihmiset ovat mukavia.

Kuinka joulua vietetään Hollannissa? Kertoisitko jotain ruokaperinteistänne?

- Suurin osa hollantilaisista käy sukulaistensa luona ja ulkona

syömässä. Valintana voi olla mikä tahansa ravintola: kiinalainen, meksikolainen tai tyyppinen pannukakkuravintola. Minä olen aina ollut joulun kotona perheen parissa, emmekä tee mitään kovin erikoista.

- Aamupalalla meillä on erityistä leipää, nimeltä Kerstol. Illallinen on myös jotakin erikoisempaa: ateria koostuu barbequeta muistuttavista ruoista, joita valmistamme suoraan pöydässä eräänlaisen sähkögrillin avulla. Se on itse asiassa hauskaa, ja kukin voi paistaa itselleen vaikka pannukakun pienellä pannulla ja esimerkiksi lihaa tai kasviksia voi lämmittää lautasella.

Millainen sää teltä jouluisin suosii? Ovatko joulunne aina valkoisia?

- Suurimman osan ajasta on kylmää ja pimeää tulee aikaisin. Me emme aina saa lunta jouluna, mutta voimmehan me tehdä siitä valkoisen saippualla tai jollain (nauraa).

Käykö joulupukki teillä aattona kylässä?

- Joulukuun viidentenä käy Sinterklaas, ja aattona Kerstman, eli "joulumies" (virmistää). Totta puhuakseni en ole varma käykö hän luonamme, en ole koskaan nähnyt häntä täällä. Sitä paitsi meil-

lä ei ole savupiippua.

Kuka on tämä Sinterklaas?

- Sinterklaas muistuttaa joulupukia, mutta hän tulee Espanjasta. Hän saapuu mustien orjien kanssa laivalla, ja he antavat lahjoja lapsille, jotka ovat olleet kilttejä. Lapsille, jotka ovat olleet tuhmia, he antavat piiskaa. Sitä ei tietenkään koskaan tapahdu, mutta se on hyvä keino pitää lapset kiltteinä (virmistää).

- Kun Sinterklaas saapuu laivalaan, satama on täynnä lapsia, jotka laulavat hänelle yrittäen saada lisää lahjoja. Hän ratsastaa valkoisella hevosella, jonka nimi on Schimmel. Sinterklaas menee orjien kanssa katolle, ja orjat pudottautuvat alas savupiipusta. He laittavat lahjat lasten kenkiin, jotka he asettavat kamion viereen. Kiltit lapset saavat aina vähän karkkia, pepernoten (piparkakkuja), suklaakirjaimia, speculaas poppen ("piparkakunukkeja") ja leluja. Jos lapset ovat olleet tuhmia, heidät laitetaan orjien kantamaan säkkiin ja vietään takaisin Espanjaan. Orjat olivat valkoisia, mutta koska heidän täytyy mennä savupiipusta, he muuttuivat mustiksi.

Millaisia kuvitelmiä sinulla on Suomesta ja Suomen joulusta?

- Valkoinen! (nauraa) No, luulenpa että siellä tulee olemaan erittäin valkoista ja kylmää! Mutta toisaalta oikein mukavaa ja vielä parempaa ruokaa! Vaikka minulla ei ole aavistustakaan siitä, millaista ruokaa... Uskon, että tästä joulusta tulee kaikkien aikojen paras, sillä vietän sen oikein hyvässä seurassa.

Aiot jäädä Suomeen myös uudenvuodenaatoksi. Miten te juhlistatte vuoden viimeistä päivää?

- Me emme yleensä juhlista sitä

mitenkään (hymyilee). Muutamina edeltävinä päivinä myydään tietysti ilotulitteita ja oliebollen, omituisia donitsipalleroita, sekä muunnelaisia kivoja rasvapommeja.

- Keskiyöllä on sitten ilotulitusta. Myöhemmin täällä Barneveldissä on "bileet", jonne ihmisiä tulee tapaamaan ystäviään ja toivottamaan hyvää uuttavuotta. Koko yö kuluukin siinä, kun juodaan ja pidetään hauskaa...Sitten aamun koittaessa kaikki kömpivät jälleen sänkyyn.

Kiitoksia tästä haastattelusta, Raymond! Oikein paljon terve-

tuloa tänne Suomeen joulua viettämään, siitä riittää varmasti kerrottavaa perheellesi aina pääsiäiseen saakka.

- (Nauraa) Kerro vain sitten, jos haluat lisää näitä haastatteluja. Tämä oli oikeastaan aika hauskaa.

Toki mainitsen siitä sinulle. Kertoisitko vielä, jotta omakin kielitaitoni hieman kehittyisi, miten toivotetaan hollanniksi hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta?

- Prettig kerstfeest en een gelukkig nieuw jaar!

Through the Eyes of a Foreigner

When I first arrived to Finland as an exchange student three months ago, I immediately noticed the differences between Helsinki and my home in the United States. Some of these changes were shocking, but others were mere observations. Now, after studying at Ressu for two terms, these things don't seem to be so odd and different; they are becoming a part of my everyday life. Adapting to the culture in Finland has taught me a lot about my home country and myself. The smallest details from street signs, table manners, and introductions can be compared to the larger gaps in similarities between sauna, cars, and food types. After all, every situation is unique through the eyes of a foreigner.

Food

It is easy to notice the differences between the food in Finland and in the United States. There are many more traditional foods here in Finland, where as in the U.S. foods are brought from other countries and few are originally created in America. I've noticed that Finnish people eat a healthier diet compared to Americans. Salad is more common and foods are generally not greasy. Fish and potatoes are usual, as well as tea and coffee. For me personally, the biggest change was breakfast. I

am used to 'Lucky Charms' or 'Cocoa Pebbles', in the morning. And on the weekends hot pancakes and waffles with real Maple syrup. But, here there is a much different approach to starting the day with dark bread, cheese, yogurt and porridge. Children, and adults alike, in Finland and the U.S. may have quite different tastes when it comes to eating sweets. Americans as a whole like chocolate and fruity flavors in their candy. To a foreigner visiting Finland, a taste of Salmiakki may be rather surprising, if not unpleasant.

In the home

The interiors of Finnish homes are often decorated using light colors, giving the room an open and clean atmosphere. Another difference is the carpeting, or the lack of it. It's very rare to find carpeted floors – only throw rugs. This I suppose can be less expensive – no carpet to replace once it is out of style, only a small rug. It can also be more convenient when it comes to cleaning – no need to worry about spilling red wine, just mop it up! Along with the hard wood or tiled floors, you may notice another item lacking: shoes. It's polite to take off one's shoe when entering the house as to not trail in dirt from outside. And don't worry about the cold, homes and

building are well insulated. This may bring up another point, the fireplace. Fireplaces and their mantels are used as decor in the United States, generally being the center focal point of a room. In Finland they are also decor, but much smaller. Both still serve the same general purpose. If you're tired from carrying firewood, then go to bed. Here lays another difference to the American eye. There are no sheets, at least not the way Americans are accustomed to see them. The mattress is covered by one sheet, then there is a pillow-case-like sheet that covers the blanket. I find this to be quite a clever idea. It's easier to wash and you can easily change the bed covering without having to redecorate the entire room.

School

Although lukio and high school are commonly compared, they aren't exactly the same. In Finland, students have the choice of going to lukio or to another occupational training school. Lukio generally lasts three to four years. The year is divided into five periods, each period the student chooses a new set of courses to study. The daily schedule varies and students aren't required to be there throughout the day. Teachers are often more lenient mention the supersized value

about tardies and absences as well. Compared to the United States, which have terms nine to twelve weeks long, students can often study more subjects per year in Finland. Other differences include the lack of lockers in some Finnish schools and the free provided lunch. And, just in case you're wondering, school food isn't particularly better either place; however hamburgers and pizza aren't served in Finland. Something that Finnish students enjoy when studying in the United States may be the sport clubs that meet before and after school. Sports is something that is generally non-school related here in Finland, but a common practice in the U.S.

Legal ages

The legal age for doing different things in the United States and Finland varies. In Finland after your eighteenth birthday you may buy tobacco and alcohol, drive a car, and if you're male, you are required to do civil service work or serve in the army. In the United States you can obtain a driver's license at the age of sixteen, at least in majority of the states. At eighteen you may buy tobacco products as well as pornography. At this age you may also vote and serve in the army, but it is not required. You pay your own taxes, may own a home and have credit cards without a co-signer. However, it is not until you're twenty-one that you may purchase alcohol.

Alcohol and drugs

As with any place, not everyone drinks alcohol or uses drugs, but alcohol is a part of the Finnish culture. Many young people drink, but in moderation. In public, it is usually part of a social activity and not the main reason for gathering as it is with teenagers in the U.S. I think that underage drinking is much more punishable in the states compared to here. If caught underage you may

receive heavy fines and can even be called to court. Perhaps part of this may be due to the number of drunk drivers in the United States. Driving while under the influence isn't a big problem in part of Finland, for example Helsinki, due to the use of public transportation.

Drugs are also used in both places. Most common among young people in the United States is marijuana. For some people it is easier to get access to illegal drugs than it is to alcohol. Here, in Finland, it is the opposite, thus drugs aren't as popular.

Communication

Walking down the street in Helsinki you'll notice that everyone is talking, but not to each other – to their mobile phone. Even children have their own mobiles. For a visitor to the U.S., walking down the streets may also be a learning experience. Very often you make eye contact with people, some smile or say a small greeting. This is practiced even with complete strangers. In conversation the Finnish tend to be straight to the point without small talk. These two items may be what gives the people of Finland the shy stereotype. Introductions are formal and a handshake usually lasts until after both parties have said their name. Perhaps in the U.S. someone from Finland may find humor false and even rude. Sarcasm is used and well understood in the United States. A high amount of trust and literal thinking is also apparent in Finland.

Family and values

Family life is important in both the United States and Finland. One difference may be the fact that children are often more independent and given more freedom in Finland. Both countries have Christian religions and their values are similar. Religion, however, is more

commonly practiced in the United States than in Finland. It's common for families to celebrate religious holidays, even without attending or belonging to a church. It's also more common in Finland for a couple to live together and have a family without being married, as they believe that marriage is more or less a legal or religious thing rather than love and unity.

Table manners

Depending where you look, you may notice other differences, such as table manners. In Finland, rather than a prayer, you hear a round of "kiitos" for guests and children to thank their hosts for the meal. Another at-the-table observation may be the use of both hands when eating. When in Finland it's a real challenge to get used to the fork in the left hand while you use your knife to push the food onto the fork and eat. When I first arrived, my host sister pointed out that I used my fork like a spoon, so I've been using the Finnish method since. In the U.S. we're taught to keep the napkin on our lap, elbows off the table, and to chew with your mouth closed. Both are polite forms of eating, and in fact the way used by the Finnish is quite simple once you've mastered the skill. And since we're again on the topic of food, it's common to mix foods together. For example, in one bit you have some fish and potatoes on your fork, even though the foods were prepared separately. Also, jams and marmalades don't go on bread, but with a hot meal.

Society

Finland, which is a country of about five million people, is in many ways smaller than the United States. In the U.S., size matters and the bigger – the better! The time of outlet stores and buying in bulk is now. Not to meal and the 'family sized' packages. Skyscrapers define

the city skyline and big powerful cars clutter the multi-lane highways. The average family owns one or more vehicles, while in Finland it's uncommon for one family to have more than one car. Television is more censored in the U.S as well. Prophanity, sex, and violence is regulated; in Finland nudity and swearing aren't thought of as major issues. Politics are also differing. Both countries have a male-dominating democracies, however, Finland's president is a woman. Finland is also a neutral country.

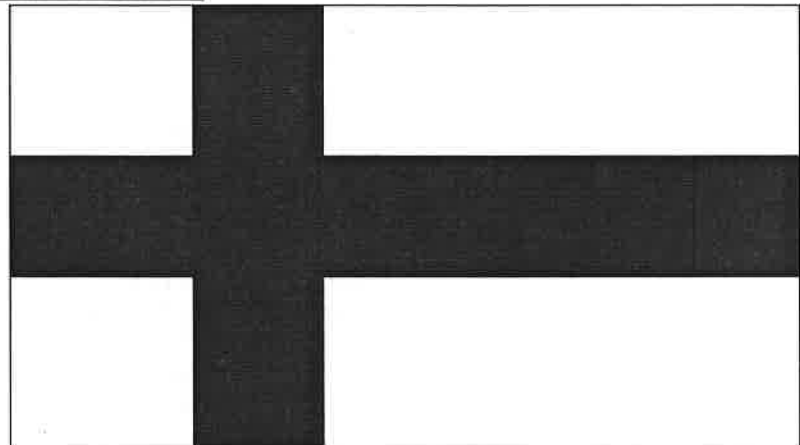
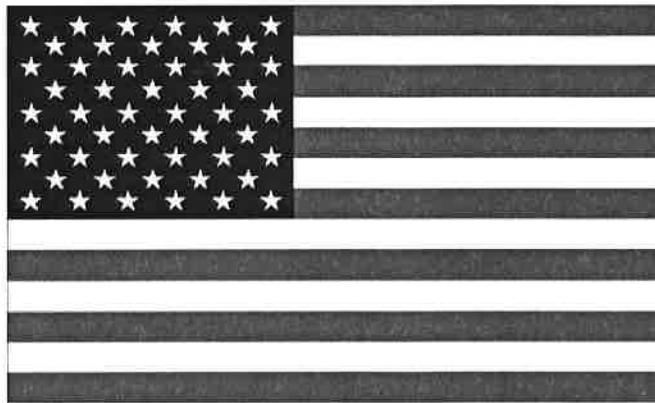
Regardless if you're American or Finnish, I think you'll find both nations to be quite different and interesting. The unique comparatives are fun to learn and really make you think twice about your way of life. I've realized that just because I've had one way of doing something all my life, it doesn't mean it's the best, or only way. Each day I find out something new and feel a little more comfortable with my foreign surroundings. The United States is my home, but after being here for 1 year I think that Finland will

become my home, too.

The following is quote and comment made by student who has studied abroad in either Finland or the United States after asked what she thought was different between the two countries:

"Well, for one thing, here (Finland) they drink sour milk (piimä)-on purpose!"

-Katie Godfrey,
Wisconsin,
USA to Turku, Finland

Ressun päivä 17.1 2002

Kuka on vuoden Ressu?

Pikakurssi hymiöihin ;-)

Varmaan jokainen on jossain välissä törmännyt hymiöihin, englanniksi "smiley". Ne tuijottavat tekstiviestien välistä, tunkevat joka välistä sähköposteihin ja ovat jopa vallanneet IT-alan mainokset. Koululehtemme ne eivät ole vielä päässeet, vaikka taittajat ovat niitä välillä joutuneetkin poistelemaan. Siis, eivät olleet päässeet ennen tätä artikkelia.

Hymiöt ovat tekstiviestien ja sähköpostien maailmassa helpoin tapa ilmaista tunteita. Hymiöistä voi lukea, onko kirjoittaja tarkoittanut viestinsä ironiseksi, hauskaksi, surulliseksi... Ne voivat myös kuvata jotain hahmoa, kuten Simpsonsia, pirua tai vaikkapa joulupukkia. Loppujenlopuksi hymiöt siis vaikuttavat varsin käytännöllisiltä, eikö totta? Jos et siis jo käytä niitä, olisi sinun korkea aika oppia niin tekemään. Tässä pikakurssi hymiöihin.

:-)

Perushymiö, joka myös tunnetaan muodossa :o), =(tai pelkästään :). Tällä ilmaistaan hymyä, iloisuutta ja yleisesti varsin laajaa skaalaa positiivisia tunteita. Nauravasta hymiöstä on oma versio, :-D, ja sen voi myös ilmaista merkillä *g*, joka ei siis tarkoita painovoimaa vaan englannin sanaa *grin*. Jos taas ollaan riivattulla päällä, voidaan hymyillä pirullisesti }:-). josta taas helposti saa muunneltua vampyyrin... }:-[=.

;-)

Perushymiön muunnos humoristisempaan suuntaan, jota joskus näkee muodossa ;o) tai ;). Puolipiste saa aikaan silmäniskun, ja silmään voi iskeä tekstissä yhdestä jos toisestakin syystä. Yleisin syy lienee vitsin kertominen. Erityisesti suositellaan käytettäväksi vitsin yhteydessä, jos kirjoittaja ei ole varma, meneekö vitsi perille. Voidaan myös käyttää muotoa -_o tai ~_o.

:-o

Ihmettelevä hymiö, jolla on suu jäänyt auki hämmästyksestä. Voidaan käyttää, kun kirjoittaja tuntee itsensä yllättyneeksi. Jos haluaa kirjoittaa hymiön "oikein päin", voi myös käyttää muotoa O_o, jota ei tosin ole yhtä helppo ymmärtää. Kaksi silmään ne siinä, aivan ihmeissään... Jälkimmäinen muoto on erityisesti amerikkalaisten animefanien suosiossa. Kumpakaan ei pidä sotkea hymiöihin >:-O ja >=O, jotka taas ilmaisevat vihastumista ja lukijalle päin naamaa huutamista ja joista ensimmäinen voidaan joskus kirjoittaa ilman kulmakarvoja.

:-{

Surullinen versio perushymiöstä, joka voi myös olla :o(, =(tai :(. Käytetään, jos ollaan pahoillaan jostain tai surullisia. Jos oikein itkettää, voidaan lisätä tippa

linssiin :*(. Jos ei olla aivan niin surullisia vaan pelkästään hieman alakuloisia, voidaan käyttää lievempää muotoa :-/ tai :-\.

:-P

Kieltä näyttävä hymiö, kun halutaan sanoa: "Haha, siitäs sait!" tai aloittaa lause sanalla "Minäpäs...". Voidaan myös ilmaista muodoissa :-b, =P ja =b. Näitä hymiöitä käytetään useimmiten positiivisessa mielessä.

Muita epämääräisiä hymiöitä:

8-) Jos ollaan matkalla etelään, tämä aurinkolasipäinen hymiö voi tulla tarpeeseen.

O:-) Enkelihymiö, jota voidaan käyttää viattomuuden ilmaisemiseen.

*<[:-) Tonttuhymiö näin joulun kunniaksi.

@.@.@.@:) Yksi Simpsonsista, arvaat varmaan kuka.

>^o.o^< Kissahymiö.

:-* Suukotteleva hymiö.

*!#!^*->) Skitsofreenikkohymiö.

C|:-= Charlie Chaplin -hymiö.

Hymiöitä on paljon, ja jokainen voi keksiä omansa. Niitä osaa lukea, jos vain osaa kallistaa päätään hieman vasemmalle ja katsoa asioita uudelta kantilta. *<[:-))

Riisi, panda, muuri – ja Mao

Turistibussi kaartaa Pekingin Taivaallisen rauhan aukion ohi. Uteliaiden matkaajien niskat väännyvät epäinhimillisiin asentoihin ja nenät painautuvat ikkunoihin, kun opas kuuluttaa vasemmalla näkyvän rakennuksen olevan Mao Tse Tungin mausoleumi. "On se ollut aika ankara isäntä aikoinaan, tämä Mao", tuumaa takanani istuva harmaaohimoinen setä hiljalleen. Siihen toinen: "Niin, vaan onhan niitä ollut samantlaisia Maon jälkeenkin. Hitler esimerkiksi."

Tällaisia pohdiskeluja ei pysty kauaa vakavana kuuntelemaan. Palaamme paikalle seuraavana päivänä itseksemme, ilman monikymmenpäistä suomalaisryhmää ja touhukasta matkaopasta. Ilma *Tian An Menilla* väreilee kuumuudesta, vaikkei aurinkoa näykään: Pekingin taivas on lähes aina harmaa kirjaimellisesti taivaita hipovien saaste-määrien vuoksi, jotka viime aikoina ovat kasvaneet moninkertaisiksi yksityisautoilun rajoitusten poistuttua. Vain kovalla tuulella voi nähdä pilkahduksen sinistä taivasta ja kaupunkia ympäröivät vuoret.

Taivaallisen rauhan aukiolla partioivan sotilaan pistävät silmät tutkivat meidät nopeasti, sitten kokardihatutinen pää kääntyy pois: meidät on todettu vaarattomiksi. Mausoleumin ulkopuolella ryhmä kiinalaisia turisteja odottelee vuoroaan päästä katsomaan Maon ruumista, me emme onneksi ole sinne menossa. Parijonojärjestäytyneiden odottajien kantamuksista päätellen Mao saa

pian vierelleen kahmaloittain kukkia. Niin, kukkia: nykyään niitä on Pekingissä, toisin kuin Maon aikana, jolloin ne oli määrätty kitkettäväksi pois. Eräänä aikana myös kaikki varpuset oli määrätty tapettaviksi. Tämä johti siihen, että Kiinaa kohtasi katastrofi hyönteisten tuhoottua suuren osan sadosta.

On sunnuntai, ja monet pekingiläiset perheet ovat tulleet aukiolle viettämään aikaa leijoja lennättäen. Muutamat rihkamakauppiaat tarjoavat ostettavaksi halpoja postikortteja. Viime vuosien aikana voimakkaasti kasvanut turismi on aiheuttanut sen, että kaikenlaisia matkamuistoja ja muuta asiaankuuluvaa tavaraa tyrkytetään nykyään joka kulmassa. Maostakin on tehty myyntiartikkeli. Pientä punaista kirjaa kaupataan turisteille muutaman yuanin hinnalla, myös maastonvihreitä lippalakkeja punaisine tähtiineen on saatavilla lähes mistä tahansa. Erään pekingiläisen tavaramallin pohjattomista varastoista löytyi Maon kuvalla varustettuja tupakansyöttimiä, jotka avattaessa soittavat Kiinan kansallislaulua korvia vihlovan epävireisesti. Kaupoissa myydään kuulemma myös sellaisia syöttimiä, joissa Maon silmät vilkkuvat vuoron perään punaista valoa: mokomaa kamaluutta emme onnistuneet kovista etsinnöistä huolimatta löytämään.

Maleksimme aukiolla eteenpäin hitaasti, silmät ihmetyksestä soikeina. Paikallinen tuttumme ei oikein jaksa ymmärtää kiinnostustamme,

vaan yrittää peittää haukotusta ja hapuilee laukusta vesipulloa. Hänelle Taivaallisen rauhan aukio ja sitä reunustavat kuuluisat rakennukset ovat arkipäivää, meille ne ovat epätodellisia, vain uutiskuvista tuttuja. Saavumme aukion reunalle, Pekingin 64 kilometriä pitkän pääkadun varteen. Kadulla käy vilkas liikenne: tällä alueella on kiellettyä pysäyttää autoa. Väkisinkin tulen miettineeksi, miten käy jos bensa sattuu loppumaan juuri kriittisellä hetkellä. Meidän ei tarvitse seisoskella paikalla kauaakaan ennen kuin meitä pyydetään elekielellä samaan valokuvaan paikallisen miehen kanssa. Poseerauksemme palkitaan leveääkin leveämmällä hymyllä ja kohteliailla kumaruksilla, ilmeilemme parhaamme mukaan takaisin. Kuva länsimaalaisen kanssa tuottaa kuulemma hyvää onnea.

Pääkadun toisella puolella on nähtävillä koko maan ainoa julkisesti esillä oleva, valtava Maon kuva. Punaiset Kiinan liput hulmuavat Kielettyn kaupungin rakennuksien ja Hiilikukkulan häämöttäessä taustalla. Näky muistuttaa lähestulkoon jättiläismäistä alttaria kaikessa symmetrisyydessään. Paikalle kerääntyneen ihmismassan hälinässä ei kuitenkaan ole mitään harrasta: paikalliset turistit ovat kansoittaneet kuvan edustan – jokainen tahtoo kuvauttaa itsensä Maon kanssa.

Kiinan valtavat ihmismassat muistavat yhä Maon. Siitä ei ole epäilystäkään.

Ressu on aina Ressu

Ressu on todella fiksu ja omistaa van Goghin maalauksen. Hän ihailee muusikko Joni Jamesia ja kuvittelee olevansa joko lentäjä-sankari, asianajaja tai kulmakunnan kovis. Ressu rakastaa suklaakeksejä ja on poseerannut lehtien kansissa. Hänen ajatuksistaan ovat lukeneet miljoonat ihmiset ympäri maailmaa, ja kaappiin on kertynyt vaatimattomat viisi Emmy-palkintoa.

Moni meistä ressuista onkin melko fiksu, jotkut aikovat pyrkiä oikeustieteelliseen ja lähes kaikki rakastavat suklaakeksejä. Nyt ei kuitenkaan ole kyse kenestäkään rakkaan laitoksemme kasvatista, vaan Tenavat-sarjakuvan beagle-symppliksestä. Vaikka koulumme penkkiä ovat kuluttaneet monet yhteiskuntamme mahtimiehet, kuten TV-ilttojen pelastaja Hannu Karpo, kukaan heistä ei ole kerännyt samanlaisia meriittejä kuin tämä hauva.

Ressun ensiesiintyminen tapahtui Amerikan mantereella vuonna 1950 "Peanuts"-sarjakuvassa, jonka nimi on hieman mielikuvituksettomasti suomennettu Tenaviksi. Ressu on Jaska Jokusen sanavalmis koira, joka asustaa koirankopissa, josta löytyy mm. biljardipöytä. Ressusta on tullut vuosien vierissä suuren maailman julkkis, joka tunnetaan niin Japanissa, Kreikassa kuin Australiassakin. Tenavien menestys

perustuu siihen, että lasten kehoissa asustaa sarkastisia, bisnestietoisia mutta myös sympaattisia "aikuisia". Ressu-koirasta on kuitenkin muotoutunut sarjan tunnetuin hahmo. Hän ehtikin 50-vuotisen uransa aikana esiintyä tuhansissa sarjakuvastripeissä ja useissa animaatioissa. Ressu pääsi kuitenkin varhaiseläkkeelle, kun Tenavien luoja ja ainoa piirtäjä Charles Schulz lopetti tämän suosituksen sarjakuvan tekemisen hieman ennen kuolemaansa vuonna 2000.

Vaikka koulumme virallinen nimi on muuttunut muutamia kertoja, on Reallilyseon lempinimi Ressu aina säilynyt. Ressu-nimi virallistettiin vihdoinkin vuonna 1977. Kuullessaan sanan "ressu" monille tulee mieleen ennemmin suloinen sarjakuvasympis kuin koulumme uljas, pian vaihtoon joutuva, logo. Joku liikemiesressu keksikin hyödyntää Ressu-koiran mainetta, ja Jaska Jokusen uskollisen vahdin voi bongata nykyään vaikkapa koulumme monitoreista. "Kuuluisan" koulun nimen takia emme kuitenkaan ole ainutlaatuisia: Ressun lukiolla on mm. kaimaleirintäalue Kaliforniassa.

Vertailu

Onko lukiolaisressuilla sitten jokin yhteistä Ressu-koiran kanssa? Päätin tehdä pienen vertailun:

1. Ressu-hauvan säkäkorkeus hiipoo 35 senttimetriä, kun taas me ihmisressut olemme ylittäneet reilusti metrin rajapyykin, jotkut lähentelevät jopa kahta metriä. Kun vielä ottaa huomioon, että Ressu kulkee yleisillään paikoilla ilman vaatteita, mutta ressut eivät (ainakaan tietääkseni...), ulkonäköseikat eivät lukiolaisia ja sarjakuvajulkista pahemmin yhdistä. Eihän meillä ole edes lupakorvia.

2. Keskivertoressu oppii kävelemään noin yksivuotiaana, mutta beagleystävämme nousi kahdelle tassulle vasta kahdeksan vuoden ikäisenä. Meidän ressujen verbaalistenkin lahjojen käyttö käynnistyy jo 1-2-vuotiaana "isi-äiti"-sanavarastolla, kun taas Ressu alkoi laukoa nasevia kommentteja vasta vuosia myöhemmin, niitäkin vain ajatuskuplissa. Jotta nyt emme kuitenkaan liikaa ylpistyisi johtoasemastamme tällä saralla, pitää ottaa huomioon, että Ressu on sentään vain koira.

3. Ressu on urheilullinen hännäheiluttaja. Hän harrastaa tennistä ja baseballia, luistelee ja käy partiassa, tosin ei aina niin hyvällä menestyksellä. Hän kuitenkin jaksaa aina yrittää: ottakaa siitä mallia, ressut!

4. Ressun vatsa on pyörästynyt huimasti sitten ensiesiintymisen.

Tällä osa-alueella vertailua on vaikea suorittaa, sillä kuka tietäisi, millaisia pelastusrenkaita kannamme mukana parinkymmenen vuoden päästä.

5. Ressu-koiralla on sivupersoonia: hän kuvittelee välillä olevansa Punaista Paronia vastaan taisteleva lentäjä, välillä korttelin "elvis" Jakke Jäyhä. Toivon ainakin, ettei moni ressu kärsi

moisesta ongelmasta... ainakaan kovin useasti.

6. Vaikka Ressu kuuluukin maailman kuuluisimpiin koiriin, ei hänenkään elämänsä ole aina ruusuilla tanssimista: hän lähettää jatkuvasti koppinsa päällä kirjoituskoneella naputtelemiaan käsikirjoituksia kustantajille saaden aina pakit. Kyllähän ne Res-sun lukion äidinkielenopettajien-

kin punakynät sauhuavat aineita tarkistettaessa, valitettavasti.

Jokainen miettiköön vertailun perusteella omia yhtäläisyyksiään Ressu-koiran kanssa. Mutta ressuja me olemme ja tulemme olemaan vielä pitkään, pienellä alkukirjaimella. Sen todistaa legendaarinen lausahdus: "Kerran ressu, aina ressu!"

Sanottua

"Pätevästi ja vakuuttavasti valeh-
telemalla voi elämässä kyllä selvitä."

"Ei meillä läähättävä kiire ole."

"Metsällä on taipumus kasvaa."

"Maatalous on niin pieni osa Suo-
mea, että sitä ei lasketa."

"Tää on mun mielipide, ja se on
oikea!"

"Juttelin Jaskan kanssa –ei ym-
märretty. Juttelin Jukka Hatakan
kanssa –ei ymmärretty. No sit tuli
Juha Savolainen ja selitti."

"Tääl on ollut aika paljon poissa-
oloja. Vois melkein luulla, että
tääl ei oo enää kivaa."

"Ton numeron 96 vois vaikka
muistaa siitä, että se on kuusysi
väärinpäin."

"Vesimolekyylin rakenne on vee-
mäinen. Tai siis, vesi on oikein
mukava aine..."

"Mun täytyy lähteä käymään hi-
massa, unohdin aamulla herne-
keiton kiehumään."

Miesopettaja: "Mä olin joskus
salsatunneilla..."

"Kuka tulee tänään mun tuki-
opetukseen? Ai yks vaan. No,
meille tulee kivaa kahdestaan!"

"Orjat lisääntyivät geneettisesti
itsepölytyksellä."

"Jos teillä on keskiolutta... eikun
siis, jos ootte nähnyt jossain kes-
kiolutta... kuuluu yleisivistykseen
tietää keskioluen vahvuus!"

"Oliiko se sun kännykkä? Yritä nyt
löytää se kaikessa hiljaisuudessa..."

"Turpa kiinni ja pelatkaa!"

"Perkele nämä rituaalit!"

"Mauna Kea on veden alla 4000m

korkea ja veden pinnan yläpuolel-
la 6000m eli yhteensä 12000m
korkea."

"Se on kuolevuus eikä kuollei-
suus! Kumpi meistä tietää parem-
min, kumman vaimo on äikän-
maikka?"

"Voisit vaikka mennä avaruuteen
ja napata oman asteroidin kiertä-
mään itseäsi."

"Ajatellaan vaikka, että peruna
lähtee etelänlomalle Kuolleeseen
mereen uimaan..."

Oppilas: "On tosi hassuu, et mun
pitää potkii teitä!"

Opettaja: "Sitä vartenhan oppilaat on."

Ruotsintunnilla:

Opettaja: "Klockan är tolv på
natten och du ringer och väcker
din tränare. Vad gör du?"

Kännykkä soi.

Opettaja kännykkään: "Joo,
joo... Mul on tunti dorka! Mä soi-
tan myöhemmin."

"Engelska är inte ett språk: det
är bara dåligt latin... eller
franska. Man måste läsa altså
franska, inte engelska."

"Se 800 metriä syvä Otamäen kai-
vos, jossa minä vietin lapsuuteni."

"Ai mikä toi on? Niin sanottu
viitosnumero, lukujärjestelmän
viides numero!"

"Saahan kioskiltakin nakin kah-
della markalla, mutta ne eivät kui-
tenkaan ole sama asia; eihän kah-
ta markkaa voi laittaa suuhun!"

"Oikea ja vasen eivät onneksi
yleensä mene sekaisin autolla
ajaessa, mutta nyt ne menivät."

"Älkää ihmetelkö, jos puhun sekavia,
koska olen joutunut ottamaan anti-
histamiinia allergiakohtauksen takia."

"Se oli vain geenimuunnos muut-
tujasta x."

"Sen takia laitamme lausekkeen
positiiviseksi kun te olette niin
positiivinen ja säteilevä ryhmä.
Joku toinen opettaja voisi laittaa
ensin negatiiviseksi..."

"Jos tuotte mulle tonnin setelit
saatte kympin todistukseen. Mut-
ta ei, mulla on vaan 90 oppilasta
eli 90 000 markkaa. Se ei riitä...
nimittäin potkujen jälkeen!"

"Hjallis Harkimo on maailman va-
rallisuuden perusta."

"Pimpeli pompeli pokka pitää!"

"You will make this mistake in the
final exam and I won't like it."

"Niinhän ne sairaudet iskee kun
ei sitä viinaa saa juoda."

"Mannerheimissa oli se hyvä puo-
li, että se esiintyi usein julkises-
ti kannissa."

"Ensimmäinen edellytys diplo-
maatilla on että se juo alkoholia,
kaikkea mahdollista kamaa, mut-
ta ei tuu kanniin." Aloittakaa jo
tänään!"

"Pontikka on sellanen aine, ettei
sitä voi suositella. Puhun nyt ko-
kemuksesta."

"Miks mä en voi kysyä sellaselta,
joka ei viittaa?"

"Ei sitä koskaan tiedä, milloin mä
alan antaa totuudenmukaisia nu-
meroita."

"Skeptikot on vetämässä jojoa
kaulaan pienimmästäkin asiasta."

"Voinks mä laittaa tän ikkunan
kiinni, ettei tukka lähde?"

"Tuolla... ha haa... ettepä onnistu-
neet!"

"Huomaatteko, olen saapunut."

"Joki leikkaa tässä voita, ei kun
siis vuoristoa."

Reetta Nurmo, Ressun
lukion oppilaskunnan
hallituksen tiedottaja

Opotikopotihop- mikä ihmeen OPKH?

Mikä mahtaa olla tuo kumma opkh- kirjainyhdistelmä, joka niin usein hypähtää silmilleni lukiesani koulun tiedotteita, monitorea tai kuunnellessani ryhmän-ohjaajaa ROT:ssa? Nyt jos tunnet, että tiedostoissasi on aukko tässä kohtaa, jatka ihmeessä lukemista. Jos tiedät jo kaiken, muista vanhaa sanontaa "kertaus on opintojen äiti". Lukekaa, olkaa hyvä.

Opkh eli oppilaskunnan hallitus on "aktiivinen, tehokas ja vaikutusvaltainen" elin Ressussa. "Aktiivinen, tehokas ja vaikutusvaltainen" on se sanakolmikko, joka minulle jäi mieleen ollessani ensi kertaa Ressun lukion seinien sisällä tutustumassa tulevaan opinahjoni viime helmikuussa. Onhan se sitäkin, mutta lisäksi se on hauskaa toimintaa ja teemapäiviä, valokuvausta ja taksvärkkiä. Opkh on täällä teidän, anteeksi, MEIDÄN kaikkien hyvinvointimme ja iloisuutemme puolesta. Opkh on täällä siksi, että meillä olisi kivaa koulussa.

Nyt kun olen onnistunut herättämään oikeanlaiset, nationalistiset tunteet kaikissa lukijoissa, voin varmaankin jatkaa. Kuten tulikin jo ilmi, oppilaskunnan hallitus jär-

jestää erinäisiä tempauksia ja tapahtumia koko koululle ja samalla toimii oppilaitten etujen ajajana esimerkiksi koulun hallituksen kokouksissa. Hallituksessa on erilaisia ihmisiä eri vuositasoilta (kaiken oikeudenmukaisuuden nimissä ainakin neljä kulkakin). Hallitus valittiin syyskokouksessa, ja ennen äänestystä jokainen ehdokas sai pitää lyhyen puheenvuoron, jolla saattoi pedata polkuaan hallitukseen.

Hallitus on se, mitä kaikkien oppilaitten kannattaa hyödyntää halutessaan vaikuttaa asioihin. Vaikkei itse olisi mukana, niin aina voi nykäistä hihasta jotain hallituslaista tai tulla itse kokouksiin. Jos tuttavapiirissä ei ketään hallituslaista ole, voi yrittää rohkaista mielensä ja astua Koppiin. Tuonne maagiseen, pieneen ja sullottuun oppilaskunnan tilaan, joka uhmaa kaikkia ahtamisennätyksiä etenkin ruokavälitunneilla.

Viimeisenä muttei vähäisimpänä. Onpa käytävillä liikunut huhua Alias- turnauksen ilmottautumishumussa, että kaikki abitkaan eivät vielä tiedä missä on oppilaskunnan hallituksen ilmoitustaulu. Täten julistan kaikille ressuille tavoitteen, että etsiköön

jokainen OPKH:n ilmoitustaulun ennen lähtöään tästä laitoksesta. Ohessa kartta avuksi ja oppaaksi, tueksi ja turvaksi.

Ensimmäisen kerran muistan itse kuulleen jotain Ressun lukion oppilaskunnan hallituksesta, kun olin tutustumassa Ressuun viime helmikuussa. Olin mukana samanlaisessa toiminnassa entisessä koulussani, ja sanat "aktiivinen, tehokas, vaikutusvaltainen oppilaskunnan hallitus" alkoivat ensi kuulemalta houkuttaa.

Kun Ressun ovet sitten aukenivat ja kuulin oppilaskunnan syyskokouksesta (jossa valittaisiin uusi hallitus) lähdin heti mukaan.

"Aktiivinen, tehokas," ja "vaikutusvaltainen" kuvaavatkin hyvin oppilaskunnan hallitusta Ressussa. Hallituksen edustajat käyvät tietyin väliajoin tapaamassa rehtoria, osallistuvat koulun hallituksen kokouksiin ja monissa koulu koskevista asioissa mielipidettä ja jopa hyväksyntää kysytään ennen päätöksentekoa hallitukselta. Vau! Ja OPKH hoitaa monia melko vastuullisiakin tehtäviä, kuten taksvärkin ja valokuvauksen. Tänä vuonna on järjestetty

01/2001